

Scheepsrampen

Vorige maand heeft de herdenkingsdienst van de gevallen op zee plaats gevonden. Net zoals voorgaande jaren had de samenkomst iets indrukwekkends. Ook voor degenen die een geliefde aan het water hebben verloren. Wetende dat deze mensen in de kerk zitten, kost het leiden van deze dienst me heel wat energie. De maandag erna twijfelde ik dan ook of ik genoeg puf had om scheepsbemanningen te bezoeken. Aangezien ik nog minder zin had om met de computer te gaan werken, besloot ik de haven in te gaan.

Een kapitein die ik wel vaker spreek, merkte op dat ik er wat bleekjes uit zag. Toen ik hem uitlegde hoe dat kwam stuurde hij me naar de kombuis en gaf de kok de opdracht koffie voor me te zetten en er wat lekkers bij te serveren. Toen alles klaar was kwam hij ook naar beneden en begon zoals gewoonlijk van de hak op de tak allerlei dingen aan de orde te stellen. Op een gegeven moment begon hij te vertellen hoe hij met een klein scheepje overvaren was door een groot containerschip. Het schip zonk zo snel dat het niet meer lukte om de reddingsboot te bereiken. Binnen een half uur werden alle bemanningsleden gelukkig opgepikt door een veerboot. Op de brug was de roep om hulp gehoord. Er viel een korte stilte waarna de kapitein alweer over een ander onderwerp begon. Eén keer probeerde ik nog wat door te praten over de scheepsramp door te vragen of hij er nog vaak aan terugdacht. ‘Soms’, antwoordde hij en begon weer over een ander onderwerp. Het was net alsof hij zei: ‘Zo is het wel genoeg geweest over scheepsrampen’. Dat vond ik zelf eigenlijk ook en of het nou de niet bepaald slappe koffie of de ruime mate van zoetheid was, ik voelde dat er weer energie door mijn lijf ging stromen.

Dominee Leon Rasser